

[Aksel Larsen.]

Effektivitet, og det har været let at iagttage, at dens Tempo blev langsommere, dens Effektivitet ringere netop i Sammenhæng med, at vi fik en Venstreregering med den højtærede Statsminister som Statsminister og den højtærede Justitsminister som Justitsminister.

Vi forhandler om Forfatningssagen. Forhandlingerne gaar langsomt. Det skyldes naturligvis til Dels den Maade, hvorpaa Rigsdagsarbejdet forløber, saa alle Sagerne er klumpet sammen i denne Maaned, og der ikke er Tid til at holde Møder i Forfatningskommissionen; men efter de hidtidige Forhandlinger, saa vidt jeg har haft Lejlighed til at gøre mig bekendt med dem — jeg har desværre været fraværende fra en Del Møder —, har man tydelig set, at nogen Velvilje fra Regeringens Side over for en Forfatningsændring er der ikke, og saa længe det Forhold vedbliver at bestaa, at de Radikale og de Konservative er mere bange for et Folketingsvalg end en vis Mand for det hellige Kors, saa længe har Regeringen Chancer for ogsaa paa Forfatningsområdet at sabotere vigtige Reforme.

Og saa er der det, jeg allerede har strejft, det Omraade, hvor vi endnu ikke kender Regeringens Politik, men hvor Handling er fornøden. Vi hører stadig intet om, hvordan Regeringen tænker sig at løse Landets økonomiske og finansielle Problemer. Vi ved ikke, hvorfor den stadig udskyder Bøngangsskatten og ikke vil gribe til, medens Tid er, og vi hører intet om, hvorledes Regeringen tænker sig at organisere Landets Produktion og Erhvervsliv. Det er meget godt, at den højtærede Arbejds- og Socialminister siger, at det er mere Produktion, der skal til, det er det, der skal redde Landet. Ja, men lad os faa at vide: Hvilke Planer har Regeringen for at faa Produktionen udvidet? Hvad sker der? Hvad tænker Regeringen sig?

Dér er det desværre saadan, at en Regering har saa stor administrativ Magt og saa store administrative Beføjelser, at uanset om en Opposition i Folketinget har en Mening om, hvordan Tingene paa visse Omraader bør ordnes og reguleres, er den ikke i Stand til at omsætte disse Meninger i praktisk Handling, for dér staar Regeringen i Vejen. Det er Regeringens Sag at komme med en fornuftig Plan for, hvordan vor Produktion og vort Erhvervsliv skal organiseres. Men det kan jeg forsikre den højtærede Minister om, at hvis Regeringen arbejder med saadanne Planer, og hvis disse Planer ligger paa Linie med Regeringens

hidtidige Virksomhed paa det erhvervsøkonomiske Omraade, saa bliver det ikke rart for det lille Danmark. Det er nu engang ikke ved at importere Mandler og Marmelade og spanske Tomater, at man sætter Erhvervslivet i Gang herhjemme. Man kan sige: Ja, men vi kan ikke faa andre Produkter nu om Stunder, derfor maa vi tage dem. Nej, det maa vi aldeles ikke. Saa maa vi hellere opspare den Valuta, vi har saa haardt Brug for, til at indføre fornuftige Raastoffer og andre Ting, naar saadanne engang er til at faa.

Her synes det mig imidlertid, som om Regeringen totalt er ved at miste Herredømmet over de Instrumenter, der staar til dens Raadighed. Hvis man skulde regne med Venstres Valgprogram, kunde man maaske gaa ud fra, at det er med Vilje, den lader det flyde saadan. Det tror jeg nu ikke, det er, jeg tror, det er Regeringen, der mangler en Plan og en fast Mening, og som Følge deraf ogsaa mangler et fast Greb i Tingene. Det er Regeringen, der har Ansvaret for alt dette; den har siddet i 5 Maaneder; og der sker ingenting paa disse Omraader, eller der sker noget daarligt.

Dette sammenholdt med alt det andet, jeg har nævnt, og med meget mere, jeg kunde nævne, siger os, at det vil være gavnligt, hvis det ærede Medlem Hr. Hans Hedtofts Dagsorden vedtages, og Regeringen som Følge deraf gaar. Vi mener dette saa meget mere, som det ikke blot drejer sig om Regeringens lovgivende Virksomhed, men ogsaa — og ikke mindst — om dens Administration. Vi har ikke undervurderet, hvad det betyder, at en Regering som denne faar Administrationen overladt. Vi har set adskillige Eksempler paa det, og vi har et eklatant og tydeligt Eksempel at beskæftige os med her.

Nu kan det naturligvis siges, at det ikke er et Spørgsmaal af Kæmpeformat, det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft har benyttet til at rejse sin Ministerstorm paa. Det er Spørgsmaalet om, hvorvidt Arbejderne burde standses øjeblikkeligt, saaledes at de kan sættes i Gang, naar der gives Dispensation, eller hvorvidt man burde have Lov til at fortsætte med dem, indtil et Dispensationsandragende er afsluttet. Naar der arbejdes saa hurtigt, som den højtærede Minister har lovet — maaske vil han gaa saa vidt, at han selv vil cykle ud med Brevene om Dispensation —, bliver der naturligvis blot en kortvarig Afbrydelse af de paagældende Arbejder; men derfor kan en saadan Afbrydelse alligevel slaa meget i Stykker. Jeg maa bekende, jeg begriber